

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obo/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 1099899746
Dátum vydania rozhodnutia: 16.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1099899746.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Veselej Zemaníkovej a členiek senátu Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v spore žalobcu: ADAMS and Co., INC, so sídlom 1013, Centre Road, Wilmington, DE 19805, USA, zastúpeného advokátskou kanceláriou iTRUST Legal, s.r.o., so sídlom Seberíniho 2, Bratislava, IČO: 36 808 181, proti žalovaným: 1/ GRATIO HOLDINGS LTD., so sídlom Maximou Michailidi, 6, MAXIMOS PLAZA, TOWER 3, 4th floor, Flat/Office 401, 3106, Limassol, Cyprus, zastúpeného advokátom JUDr. Robertom Orawetzom, so sídlom Cukrová 14, Bratislava, 2/ U. S. Steel Košice, s.r.o., so sídlom Vstupný Areál U. S. Steel Košice, Košice, IČO: 36 199 222, zastúpeného advokátskou kanceláriou Allen & Overy Bratislava, s.r.o., so sídlom Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, IČO: 35 857 897 a advokátom JUDr. Štefanom Detvaikom, so sídlom Cukrová 14, Bratislava, o zaplatenie 16.027.616,07 USD s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2013, o odvolaní žalobcu proti medzitýmnemu rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. novembra 2018, č. k. 4Cb/1/2013-3156, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky medzitýmnym rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 8. novembra 2018, č. k. 4Cb/1/2013-3156 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) medzitýmnym rozsudkom z 8. novembra 2018, č. k. 4Cb/1/2013-3156 rozhodol, že Zmluva o poskytnutí poradenských služieb zo 4. septembra 1997 (ďalej aj „Zmluva“) je neplatná.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že v sporovom konaní je žalobca povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj nárok, pričom podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, ak nevedie k preukázaniu jeho tvrdení. Dôkazné bremeno má ten, v koho záujme je dokazovanie určitej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje teda v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno postihuje zásadne vždy toho, kto niečo tvrdí. Preto spravidla postihuje najprv žalobcu, pokiaľ sa mu nepodarilo navrhnutými dôkazmi preukázať tvrdený nárok.

1.2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami sporu bolo sporné, či došlo k platnému uzatvoreniu Zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 1/, pričom skonštatoval, že v spise nie je založený jej originál a originál Zmluvy nemajú ani strany sporu (resp. ich právni zástupcovia).

1.3. Z dôvodu odstránenia akýchkoľvek pochybností o platnosti Zmluvy krajský súd navrhol vykonať dôkaz - výsluch Ing. G. U., ktorý mal údajne Zmluvu v mene žalovaného 1/ podpísať. Podľa žalobcu takýto (súdom navrhnutý) dôkaz nebolo potrebné vykonať. Ing. G. U. bol v čase podpísania Zmluvy generálnym riaditeľom a zároveň štatutárnym orgánom právneho predchodcu žalovaného 1/.

1.4. Súd prvej inštancie dospel po náležitej úvahe k záveru, že v situácii - keď nemá k dispozícii originál Zmluvy - a pri povinnosti žalobcu, ktorý bol povinný nepochybné preukázať, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy, je vo veci účelné rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom o neplatnosti Zmluvy.

2. Proti tomuto medzitýmnemu rozsudku krajského súdu podal žalobca dňa 2. januára 2019 odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť odvolania vyvodzoval odvolateľ z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, písm. e/ a písm. h/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

3. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) videl žalobca v tom, že súd prvej inštancie de facto preniesol dôkazné bremeno v spore na stranu, ktorá toto dôkazné bremeno nemá a svojím postupom zasiahol do zásady kontradiktórnosti konania, ktorá je príznačná pre civilný proces.

3.1. V tejto súvislosti odvolateľ uviedol, že v priebehu konania nebola medzi stranami spochybnená skutočnosť, že došlo k uzavretiu Zmluvy, pričom žalovaní nevyslovili pochybnosť ohľadne faktu, že Zmluva bola riadne a platne uzavretá a podpísaná oprávnenými osobami. Preto podľa žalobcu nie je zrejmé, na základe čoho dospel krajský súd k opačnému záveru, keď navyše skonštatoval, že je v záujme žalobcu preukázať platnosť zmluvy. Zároveň žalobca zdôraznil, že zo strany žalovaných nebola vznesená námietka o tom, že Zmluvu riadne nepodpísal Ing. U. ako štatutárny orgán právneho predchodcu žalovaných.

3.2. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. má byť podľa odvolateľa dané aj tým, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keďže z neho nie je vôbec zrejmé, v čom videl súd neplatnosť Zmluvy, keď v odôvodnení skonštatoval, že Zmluvu podpísal Ing. U. v pozícii generálneho riaditeľa a konateľa právneho predchodcu žalovaných. Žalobca skonštatoval, že rozsudok neobsahuje žiadny dôvod, pre ktorý by mala byť Zmluva neplatná. Samotná absencia originálu Zmluvy takýmto dôvodom byť nemôže.

4. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) mal byť podľa žalobcu daný tým, že ak krajský súd mal za to, že bolo potrebné posúdiť otázku platnosti Zmluvy, nie je zrejmé, prečo nevykonal aj iné listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, na ktoré žalobca poukázal.

4.1. Výpoveď Ing. U., ktorú odvolateľ pre hospodárnosť konania nenavrhol vykonať, je len jednou z možností, ako bolo možné vysporiadať sa s otázkou Zmluvy, jej uzavretia a platnosti. Žalobca pritom uviedol, že z ostatných listinných dôkazov založených v súdnom spise je zrejmé, že Ing. U. považoval záväzky právneho predchodcu žalovaných za existujúce a nepochybné, avšak súd prvej inštancie uvedené okolnosti vôbec nebral do úvahy a celkom nelogicky dospel k záveru o neplatnosti Zmluvy.

5. Žalobca v odvolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) pri vyslovení záveru o neplatnosti Zmluvy.

5.1. Poukázal pritom na to, že súd prvej inštancie svoj záver o neplatnosti Zmluvy založil predovšetkým na tom, že nemal k dispozícii jej originál, čím žalobca nepreukázal jej platné uzavretie. Tento záver je podľa odvolateľa nesprávny, nakoľko súd prvej inštancie a aj žalovaní skonštatovali, že Zmluvu podpísal Ing. U. v pozícii štatutárneho orgánu a generálneho riaditeľa.

5.2. Odvolateľ pritom opätovne zdôraznil, že absencia originálu Zmluvy nemôže mať automaticky za následok jej neplatnosť, prípadne nemôže viesť k záveru o jej neexistencii. Súd je podľa žalobcu povinný posudzovať dôkazy každý zvlášť, no zároveň v ich vzájomnej súvislosti, a pokiaľ existencia Zmluvy

nepochybne vyplýva z iných skutkových okolností, len absencia jej originálneho vyhotovenia nemá za následok jej neplatnosť ani nemožnosť posúdenia jej platnosti a už vôbec neodôvodňuje záver krajského súdu o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

5.3. Záverom žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkajú preferencie platnosti právnych úkonov.

6. Žalovaný 1/ vo vyjadrení z 12. februára 2019 navrhol, aby odvolací súd medzitýmny rozsudok krajského súdu potvrdil.

6.1. Podľa žalovaného 1/ bol súd prvej inštancie povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti na to, že Zmluva, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, je neplatná. Nebolo potrebné, aby žalovaní túto skutočnosť aktívne namietali. Žalobca podľa jeho názoru nesprávne tvrdil, že súd prvej inštancie mal skonštatovať, že zmluvu podpísal Ing. U..

6.2. Zároveň žalovaný 1/ poukázal na to, že žalobca nereflektoval na požiadavku súdu, aby predložil originál Zmluvy, resp. aby bol vypočítaný Ing. U.. Z tohto dôvodu nebolo preukázané, že Zmluvu skutočne podpísal Ing. U. ako štatutárny orgán „zákazníka“, takže iný výsledok ani nemohol nastať. Na prvej strane Zmluvy boli ako osoby, ktoré majú z rozličných právnych titulov reprezentovať „zákazníka“, celkovo tri fyzické osoby, Zmluvu podpísala len jedna osoba, pričom nie je uvedené, ktorá a či vôbec niektorá z tých, ktoré boli uvedené v jej záhlaví.

7. Žalovaný 2/ vo vyjadrení z 19. februára 2019 navrhol odvolaciemu súdu napadnutý medzitýmny rozsudok potvrdiť.

7.1. Vo svojom vyjadrení uviedol, že krajský súd nad rámec svojich povinností poučil žalobcu o tom, aké ďalšie dôkazy by mal v spore navrhnuť, pričom žalobca svoje právo nevyužil. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením odvolateľa, že súd preniesol na neho nesprávne dôkazné bremeno, a poukázal na to, že bolo povinnosťou žalobcu - ktorý svoj nárok odvodzuje zo Zmluvy - aby preukázal jej platné uzavretie.

7.2. Žalovaný 2/ označil za nesprávne tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nemal posudzovať otázku platnosti Zmluvy bez toho, aby žalovaní namietali jej platnosť, pretože, ak Zmluvu nepodpísala osoba oprávnená konať v mene spoločnosti VSŽ Oceľ, ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zároveň poukázal na to, že žalovaní namietali neplatnosť Zmluvy, a to v podaniach z 23. februára 2000, z 28. februára 2003 a napokon vo vyjadrení z 13. októbra 2010.

7.3. Podľa žalovaného 2/ napadnutý medzitýmny rozsudok obsahuje zrozumiteľné odôvodnenie, keď je z neho zrejmé, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že Zmluvu podpísal v mene spoločnosti VSŽ Oceľ Ing. G. U.. Žalovaný 2/ sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu o výklade smerujúcej k preferencii platnosti právneho úkonu, nakoľko rozhodnutia, na ktoré odkazoval v odvolaní, riešili situáciu neplatnosti zmluvy z dôvodu neurčitosti jej obsahu, a nie z dôvodu, že zmluva nebola podpísaná osobou oprávnenou konať v mene niektorej zo zmluvných strán.

7.4. Záverom žalovaný 2/ uviedol, že žaloba je nedôvodná a krajský súd ju mal v celom rozsahu zamietnuť a z tohto dôvodu súhlasil so žalobcom v tom, nebolo potrebné vo veci rozhodovať medzitýmny rozsudkom.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

9. Ešte predtým, než najvyšší súd pristúpi k vyhodnoteniu jednotlivých odvolacích dôvodov obsiahnutých v odvolaní žalobcu, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), musí zohľadniť aj úpravu obsiahnutú v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorého na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

9.1. Práve aplikácia ustanovenia § 380 ods. 2 C.s.p. odvolacím súdom prichádza do úvahy v rozhodovanej veci. Na bližšie odôvodnenie uvádza odvolací súd nasledovné:

10. Povinnosť skúmať procesné podmienky vyplýva súdu z ustanovenia § 161 C.s.p., pričom právna teória (k tomu viď aj Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J.,

Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 606-610) delí procesné podmienky do 4 kategórií, a to:

I. procesné podmienky na strane súdu (právomoc a príslušnosť),

II. procesné podmienky na strane strany sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, povinnosť zastúpenia, spôsobilosť byť zástupcom a plnomocenstvo zástupcu strany),

III. vecné procesné podmienky (existencia návrhu na začatie konania a splnenie poplatkovej povinnosti)

a

IV. negatívne procesné podmienky (prekážka rozhodnutej veci a prekážka skôr začatého konania).

11. Povinnosť skúmať procesné podmienky (aj v rámci odvolacieho konania) sa nevzťahuje len na rozhodovanie o podanej žalobe, ale aj na všetky čiastkové úkony v rámci súdneho konania.

11.1. Uvedené napríklad znamená, že v prípade vecných procesných podmienok je povinnosťou odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 380 ods. 2 C.s.p. skúmať, či ak je pre vydanie určitého rozhodnutia potrebný osobitný návrh strany sporu, nerozhodol súd bez tohto - zákonom vyžadovaného návrhu strany. V prípade, ak niektorá zo strán sporu nenavrhol, aby súd vydal určité rozhodnutie, hoci jej návrh bol potrebný, a súd takéto rozhodnutie vydal, je jeho konanie poznačené vadou v procesných podmienkach (konkrétne v nedostatku vecnej procesnej podmienky). Dôsledkom existencie takejto vady je zrušenie takéhoto rozhodnutia v rámci inštančného postupu.

11.2. Práve uvedenou vadou v procesných podmienkach - na ktorú je odvolací súd povinný prihliadnúť - aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená, je odvolaním napadnutý medzitýmny rozsudok krajského súdu poznačený.

12. Odvolací súd uvádza, že právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku upravuje dva druhy medzitýmnych rozsudkov.

13. Prvý druh medzitýmneho rozsudku je upravený v ustanovení § 214 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého, ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmny rozsudkom.

13.1. Predmetná právna úprava obsahovo nadväzuje na úpravu obsiahnutú v ustanovení § 152 ods. 2 O.s.p. účinného do 30. júna 2016. Za základ prejednávanej veci, o ktorej môže rozhodnúť medzitýmny rozsudkom podľa uvedeného zákonného ustanovenia, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku. Tak je to napríklad vtedy, keď súd na podklade žaloby o náhradu škody posúdi, či došlo k škode, či žalovaný škodu spôsobil a či za ňu zodpovedá, či škoda bola spôsobená aj zavinením poškodeného, prípadne či nárok nie je premĺčaný, alebo či nezanikol.

13.2. Tam, kde nie je základ nároku opodstatnený, treba žalobu zamietnuť, lebo medzitýmny výrok, že základ nároku nie je daný, nemôže splniť účel sledovaný úpravou medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2 O.s.p. (rovnako aj podľa § 214 ods. 1 C.s.p. - pozn. odvolacieho súdu), teda negatívny medzitýmny rozsudok nie je možné vydať.

13.3. Rozhodnutím o základe prejednávanej veci - ako to predpokladá ustanovenie § 152 ods. 2 O.s.p. (rovnako aj § 214 ods. 1 C.s.p. - pozn. odvolacieho súdu) - nie je rozhodnutie, ktorého výrokom sa rieši predbežná otázka (k tomu viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 10. novembra 2003, sp. zn. 21Cdo/1038/2003).

14. Druhým druhom medzitýmneho rozsudku, ktorého vydanie umožňuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 214 ods. 2 (a ktorý predchádzajúca právna úprava nepoznala), je tzv. prejudiciálny medzitýmny rozsudok, ktorým súd rozhoduje o tom, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej.

14.1. Nevyhnutným zákonným predpokladom pre vydanie tohto druhu medzitýmneho rozsudku (na rozdiel od medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 1 C.s.p.) je návrh sporovej strany, čím sa v plnej miere prejavuje dispozičný princíp.

14.2. Svojou povahou je návrh na vydanie tohto medzitýmneho rozsudku v už prebiehajúcim konaní určovacou žalobou so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami (§ 137 písm. c/), vrátane povinnosti preukázania naliehavého právneho záujmu na tomto určení (práve v otázke naliehavého právneho záujmu

možno vidieť implicitné kritérium účelnosti tohto postupu). Takýto medzitýmny návrh môže uplatniť ktorákoľvek sporová strana - žalobca bude spravidla formulovať pozitívnu určovaciu žalobu, kým žalovaný, naopak, negatívnu určovaciu žalobu (k tomu vid' aj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 792).

15. V rozhodovanej veci krajský súd vydal medzitýmny rozsudok podľa ustanovenia § 214 ods. 2 C.s.p., keďže nerozhodoval o základe žalobou uplatneného nároku, ale riešil medzitýmnom rozsudkom predbežne otázku platnosti Zmluvy, z ktorej si žalobca uplatnil procesný nárok.

15.1. V predmetnej veci však žalobca a ani žiadny zo žalovaných (t. j. ani žalovaný 1/ a ani žalovaný 2/) nenavrhl, aby súd medzitýmnom rozsudkom podľa § 214 ods. 2 C.s.p. prejudiciálne rozhodol o (ne)platnosti Zmluvy o poskytnutí poradenských služieb zo 4. septembra 1997, napriek tomu, že návrh niektorej zo strán sporu bol nevyhnutným základným procesným predpokladom pre vydanie medzitýmneho rozsudku, ako to vyplýva zo samotného znenia ustanovenia § 214 ods. 2 C.s.p.

15.2. Súd prvej inštancie si vydaním medzitýmneho rozsudku v predmetnej veci prisvojil právo, ktoré zákon priznáva výlučne stranám sporu, čím neprípustne zasiahol do kontradiktórneho sporového konania, keď „si sám skonštruoval návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku (navyše o otázke, ktorá nebola medzi stranami sporu sporná - k tomu v podrobnostiach vid' bod 22.2. nižšie) a následne o ňom rozhodol, navyše bez toho, aby uviedol akúkoľvek zmienku o existencii naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti Zmluvy“.

16. Postup krajského súdu pri vydaní medzitýmneho rozsudku tak bol v priamom rozpore so zákonom (s ustanovením § 214 ods. 2 C.s.p.) a pre vydanie odvolaním napadnutého medzitýmneho rozsudku z 8. novembra 2018 neboli pre absenciu návrhu niektorej zo strán sporu splnené procesné podmienky.

16.1. Predmetnú závažnú procesnú vadu v postupe (a rozhodnutí) súdu prvej inštancie možno odstrániť výlučne zrušením odvolaním napadnutého medzitýmneho rozsudku podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

17. Napriek záveru o neexistencii procesných podmienok považuje odvolací súd za nevyhnutné vysporiadať sa aj s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré považuje odvolací súd za opodstatnené.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolateľ opodstatnene tvrdil, že súd prvej inštancie svojim postupom zasiahol do zásady kontradiktórnosti konania, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže v dôsledku postupu krajského súdu, ktorý nemá oporu v zákone, sa žalobca dostal do nevýhodnejšieho postavenia v porovnaní so žalovanými.

19. Predmetná vada sa prejavuje okrem už vyššie uvedeného (vid' body 15 a 16 vyššie) aj v postupe konajúceho súdu pri vykonávaní dokazovania, keď absolútne ignoroval právnu úpravu účinnú od 1. júla 2016.

19.1. Uvedený záver vyplýva predovšetkým z bodu 21. odôvodnenia medzitýmneho rozsudku krajského súdu, v ktorom doslovne uviedol, že „z dôvodu odstránenia akýchkoľvek pochybností o platnosti uvedenej zmluvy súd navrhol vykonať dôkaz, a to výsluch Ing. G. U., ktorý údajne uvedenú zmluvu za žalovaného 1/ podpísal.“

20. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zákonnú úpravu, z ktorej vyplýva, že:

I. právo predkladať dôkazy patrí výlučne stranám (k tomu vid' predovšetkým ustanovenia § 132 ods. 1, § 149, § 167 ods. 2 až 4 C.s.p.),

II. súd rozhoduje výlučne o tom, ktoré zo stranami sporu navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C.s.p.),

III. súd môže výnimočne, avšak len výlučne v zákonom predpokladaných prípadoch vykonať dôkazy, ktoré žiadna zo strán nenavrhol (§ 185 ods. 2 a ods. 3 C.s.p.).

21. Zo žiadneho zákonného ustanovenia však nevyplýva oprávnenie súdu, aby mohol súd (resp.

predseda senátu) uplatňovať prostriedky procesného útoku v podobe navrhovania dôkazov. Takýto „aktivizmus“ zo strany súdu je v civilnom sporovom konaní vylúčený, súd nemôže vystupovať v konaní ako ďalšia zo strán sporu.

21.1. Z obsahu napadnutého rozhodnutia pritom nevyplýva, že by prípadný výsluch Ing. G. U. predstavoval niektorú z výnimiek predpokladaných v ustanovení § 185 ods. 2 alebo ods. 3 C.s.p., a ak by sa už o niektorú z predmetných výnimiek jednalo, mal súd predmetný dôkaz vykonať sám a nie navrhnúť jeho navrhnutie žalobcovi, ako to urobil krajský súd na pojednávaní uskutočnenom dňa 8. novembra 2018.

22. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 151 C.s.p., v zmysle ktorého sa považujú skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, za nesporné (ods. 1); pričom zároveň platí, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania, alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (ods. 2)

22.1. Rovnako tak je významné znenie ustanovenia § 186 ods. 2 C.s.p., z ktorého vyplýva súdu povinnosť vychádzať zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, pričom na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

22.2. Skutkové tvrdenie žalobcu, že medzi ním a právnym predchodcom žalovaných bola dňa 4. septembra 1997 uzatvorená Zmluva, nebolo žalovanými v priebehu sporu popreté, preto sa naň má hľadieť ako na nesporné. Preto žalobca v odvolaní opodstatnene namietal, že súd prvej inštalcie vo svojom rozhodnutí spochybnil skutočnosť, ktoré medzi stranami sporu neboli sporné.

22.3. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného 2/, že nie je pravdivé tvrdenie odvolateľa o tom, že žalovaní nespochybňovali platnosť Zmluvy. Odvolací súd uvádza, že síce žalovaní namietali neplatnosť Zmluvy, avšak nikdy nenamietali jej neplatnosť z dôvodu, že by ju mala v mene právneho predchodcu žalovaných uzatvoriť neoprávnená osoba.

22.4. Vo vyjadrení z 23. februára 2000 (č. l. 206 a nasl. súdneho spisu) bola namietaná neplatnosť Zmluvy z dôvodu podozrenia, že jej uzatvorenie a podpísanie osobami údajne konajúcimi v mene žalobcu bolo motivované snahou obchádzať právny poriadok Slovenskej republiky. V podaní z 28. februára 2003 (č. l. 376 a nasl. súdneho spisu) a následne aj vo vyjadrení z 13. októbra 2010 (č. l. 1048 a nasl. súdneho spisu) bola namietaná neplatnosť Zmluvy z dôvodu jej neurčitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedenými dôvodmi neplatnosti sa však krajský súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal, preto sú pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu irelevantné.

23. Skutočnosť, či Zmluvu podpísala v mene právneho predchodcu žalovaných oprávnená osoba, spochybňoval výlučne krajský súd, a to napriek tomu, že nemal na to oporu v jednotlivých ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu je pritom známe, že zo strany konajúceho senátu krajského súdu nejde o ojedinelý prípad, kedy formalisticky spochybňoval platnosť podpisov strán sporu, lebo nemalo byť zrejmé, kto listinu podpísal - bez toho, aby to niektorá zo strán v spore namietala - pričom najvyšší súd už skôr takýto prístup senátu krajského súdu vyhodnotil ako nesprávny a porušujúci právo strán sporu na spravodlivý proces (k tomu viď aj 1Obdo/31/2018).

24. Samotné odôvodnenie medzitýmneho rozsudku krajského súdu pritom vyznieva zmätočne, keď v bode 22 súd prvej inštalcie skonštatoval, že uvedenú zmluvu podľa tvrdenia žalovaného 1/ podpísal Ing. G. U. ako generálny riaditeľ a následne v bode 24 uviedol, že Ing. G. U. bol v čase podpísania zmluvy štatutárnym zástupcom pôvodného žalovaného 1/.

24.1. Z uvedeného nie je odvolaciemu súdu vôbec zrejmé, že ako dospel súd prvej inštalcie k záveru, že nie je zrejmé, kto Zmluvu v mene právneho predchodcu žalovaných podpísal, keďže z citovaných odsekov odôvodnenia jeho rozhodnutia pritom vyplýva opačný (jednoznačný a nepochybný) záver, že Zmluvu v mene právneho predchodcu žalovaných podpísala osoba, ktorá bola v čase podpisu Zmluvy štatutárnym orgánom právneho predchodcu žalovaných.

25. Záverom k predmetnej námietke odvolací súd poukazuje na to, že ak mal krajský súd skutočne pochybnosť o tom, či Zmluvu podpísala v mene právneho predchodcu žalovaných oprávnená osoba, tak do úvahy prichádzal postup podľa § 150 ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorého mohol požiadať strany sporu o

ďalšie skutkové tvrdenia (napr. o oznámenie, kto bol v čase podpisu Zmluvy generálnym riaditeľom právneho predchodcu žalovaných a aké boli jeho oprávnenia). Súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval a formalisticky rozhodol o neplatnosti Zmluvy. Zároveň však odvolací súd uvádza, že ani postup podľa uvedeného zákonného ustanovenia pritom nebol nevyhnutný (k tomu vid' body 29 až 31 nižšie).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. bol naplnený.

27. Žalobca zároveň opodstatnene tvrdil existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27.1. Z obsahu medzitémneho rozsudku najvyššiemu súdu vyplýva, že záver krajského súdu o neplatnosti Zmluvy je založený jednak na tom, že žalobca nepredložil jej originál, keď pri rozhodovaní mal k dispozícii len jej fotokópiu, a tiež na tom, že nemalo byť zrejmé, kto ju v mene právneho predchodcu žalovaných podpísal.

27.2. Ani jeden z týchto záverov však nemožno považovať za správny a odvolací súd sa s nimi nestotožňuje.

28. Pokiaľ ide o predloženie fotokópie (a nie aj originálu) Zmluvy v predmetnom spore, je nevyhnutné uviesť, že aj kópia listiny predstavuje spôsobilý dôkazný prostriedok, pričom je v zásade neprípustné, aby súd vyžadoval predloženie jej originálu, o to viac v prípade, ak nepredloženie originálu listiny súd pri svojom rozhodovaní sankcionuje jej neplatnosťou. Sankcionovanie nepredloženia originálu listiny jej neplatnosťou (okrem výnimky uvedenej v bode 28.3. nižšie) predstavuje neprípustnú svojvôľu zo strany súdu, keďže pre takýto postup nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení.

28.1. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorý už v rozsudku z 29. novembra 2005, sp. zn. 4MCdo/9/2005 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 59/2008) skonštatoval, že „pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny alebo jej odpis alebo fotokópiu. Aj fotokópia listiny je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom.“ Citované závery boli následne prevzaté aj v ďalších rozhodnutiach (vid' napr. 3Cdo/243/2007 a 7Cdo/16/2013).

28.2. Predmetné rozhodnutia síce boli vydané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak zmena právnej úpravy od 1. júla 2016 na uvedených záveroch nič nezmenila. Napriek tomu súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nerešpektoval uvedené ustálené závery najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej authority, pričom svoj postup v rozpore so zákonom (k tomu vid' čl. 2 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku a predovšetkým ustanovenie § 220 ods. 3 C.s.p.) - nieže dôkladne a presvedčivo - ale žiadnym spôsobom neodôvodnil.

28.3. K tomu len ako poznámku odvolací súd uvádza, že záver krajského súdu by mal svoje opodstatnenie v prípade, ak by žalobca a žalovaní predložili podpísané fotokópie Zmluvy s rôznym obsahom, a bolo by sporné, s akým obsahom bola skutočne uzatvorená a podpísaná. V takom prípade by bolo nevyhnutné predloženie originálu Zmluvy a táto povinnosť by zaťažovala žalobcu, ktorý z nej uplatňuje časť žalovaného nároku. Z napadnutého medzitémneho rozsudku však nevyplýva, že by išlo o takýto prípad, a táto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu vyjadrení žalovaných.

28.4. Odvolací súd z uvedeného dôvodu konštatuje, že súd prvej inštancie nesprávne vyžadoval predloženie originálu Zmluvy a taktiež nesprávne považoval nepredloženie originálu Zmluvy za dôvod jej neplatnosti.

29. Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s tvrdením krajského súdu, že Zmluva by mala byť neplatná z dôvodu, že nie je zrejmé, kto ju v mene právneho predchodcu žalovaných podpísal.

29.1. Pre odôvodnenie tohto záveru odvolací súd vo vzťahu ku konaniu podnikateľa podporne poukazuje na judikát č. R 33/2001, ktorého právne vety znejú nasledovne:

„Samotná skutočnosť, že ručiteľská listina je za ručiteľa nečitateľne podpísaná bez uvedenia mien a funkcií podpisujúcich, čo nezodpovedá zapísanému spôsobu v obchodnom registri, podľa ktorého sa podpisovanie vykoná tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti a funkcie v spoločnosti podpisujúci pripoja svoj podpis, bez ďalšieho nespôsobuje neplatnosť ručiteľskej listiny.

Pokiaľ zo záhlavia ručiteľskej listiny je zrejmé, kto je ručiteľom, mená a funkcie konajúcich za ručiteľa, pravosť podpisov, ktorých ručiteľ v konaní nespochybnil, niet pochýb o tom, ktoré osoby za vytlačeným názvom spoločnosti ručiteľskú listinu podpísali a v akej funkcii.“

30. Z citovaného rozhodnutia možno vyvodiť, že písomný právny úkon právnickej osoby - podnikateľa je platný aj vtedy, ak:

I. je na ňom uvedený iba (nečitateľný) podpis osoby konajúcej v mene podnikateľa, a to aj v prípade, keď je to v rozpore so spôsobom konania zapísanom v obchodnom registri (napr. nie je pripojené obchodné meno podnikateľa a funkcia osoby konajúcej v mene podnikateľa),

II. je zo zmluvy zrejmé meno a funkcia osoby, ktorá v mene podnikateľa právny úkon podpísala, a zároveň

III. podnikateľ v súdnom konaní pravosť podpisu osoby, ktorá v jeho mene právny úkon podpísala, nespochybnil.

31. S prihliadnutím na skutkové zistenia, vyjadrenia strán v odvolacom konaní a zároveň aj odôvodnenie medzitýmneho rozsudku krajského súdu nie je možné vzhľadom na uvedené kritéria (viď bod 30) dospieť k záveru o neplatnosti Zmluvy z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie.

31.1. V záhlaví Zmluvy je pri právnom predchodcovi žalovaných uvedené, že je zastúpená Ing. G. U., ktorý bol v čase podpisu Zmluvy štatutárnym orgánom (konateľom) právneho predchodcu žalovaných (obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o.). V Zmluve pri podpisoch zmluvných strán je pri podpise osoby oprávnenej konať za obchodnú spoločnosť VSŽ OCEL, spol. s r.o. s pripojenou pečiatkou, že ju podpísal generálny riaditeľ spoločnosti.

31.2. Z odôvodnenia medzitýmneho rozsudku (viď bod 22 jeho odôvodnenia) vyplýva, že podľa vyjadrenia žalovaného 1/ Zmluvu v mene obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. podpísal Ing. G. U. ako generálny riaditeľ spoločnosti. Následne krajský súd skonštatoval, že Ing. G. U. bol zároveň štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. (viď bod 24 odôvodnenia medzitýmneho rozsudku súdu prvej inštancie).

31.3. Z uvedeného je nepochybné, že Ing. G. U. bol v čase uzavretia Zmluvy konateľom obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. oprávnený konať v jej mene samostatne, pričom zároveň zastával funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti. Preto je zrejmé, že Zmluvu podpísala osoba oprávnená konať v mene obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o., hoci na pripojenej pečiatke je uvedená funkcia generálny riaditeľ (a nie konateľ spoločnosti).

31.4. Zároveň odvolací súd uvádza, že žalovaný 1/ a ani žalovaný 2/ počas 20 rokov trvajúceho sporu (až do vydania medzitýmneho rozsudku krajským súdom) nenamietali, že by Zmluvu v mene obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. podpísala osoba, ktorá na to nebola oprávnená, a ani nenamietali pravosť podpisu osoby konajúcej v mene obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o.

31.5. V záhlaví Zmluvy je síce zároveň uvedené, že v mene právneho predchodcu žalovaných sú oprávnení jednať aj Ing. R. G., finančný riaditeľ obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. a Ing. U. P., manažér pre kvalitu obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o., avšak táto skutočnosť neznamena, že tieto osoby Zmluvu v mene obchodnej spoločnosti VSŽ OCEL, spol. s r.o. podpísali, pričom žiadna zo strán sporu v konaní netvrdila, že by Zmluvu nepodpísal Ing. G. U., ale iná osoba (napr. Ing. G. alebo Ing. P.).

32. Nad rámec dôvodov pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd rešpektujúc zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 391 ods. 3 C.s.p. - v zmysle ktorého je povinný uviesť, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať - a taktiež s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti súdneho konania, ktoré v čase rozhodovania odvolacieho súdu trvá už viac ako 20 rokov (napriek tomu, že v predmetnom spore už v náleze z 11. júna 2009, č. k. IV ÚS 67/09-30 Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), s cieľom zefektívniť ďalší postup krajského súdu, aby došlo k naplneniu práva na súdnu ochranu jednotlivých strán sporu (tak žalobcu, ako aj žalovaných 1/ a 2/) uvádza nasledovné skutočnosti, ktoré sú nevyhnutné pre meritórne rozhodnutie sporu:

33. Žalobou zo 4. januára 1999 sa žalobca domáhal zaplata sumy 9.600.000,- USD, z toho suma

1.800.000,- USD predstavovala zmluvnú pokutu za tvrdených 60 porušení Zmluvy (za jednotlivé porušenie Zmluvy bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 30.000,- USD), a suma 7.800.000,- USD predstavovala nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 51 Obchodného zákonníka (t. j. osobitná skutková podstata nekalej súťaže - porušenie obchodného tajomstva), nakoľko právny predchodca žalovaných mal žalobcom poskytnuté know-how neoprávnene používať v 60 spoločnostiach.

33.1. Zmenou žaloby z 5. júna 2002 (doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 6. júna 2002 - vid' č. I. 313 a nasl. súdneho spisu) žalobca rozšíril žalobu o zdravotný výrok a zároveň upravil žalobný návrh o žalovaného 2/, ktorý prevzal časť záväzkov pôvodného žalovaného. Zmena žaloby bola pripustená uznesením Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2002, č. k. 35Cb/1/1999-326.

33.2. Zmenou žaloby z 30. augusta 2010 (doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 31. augusta 2010 - vid' č. I. 896 a nasl. súdneho spisu) žalobca následne rozšíril žalobu o

I. nárok z generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa § 44 Obchodného zákonníka,

II. nárok z porušenia a ohrozenia obchodného tajomstva podľa § 17 a nasl. Obchodného zákonníka a

III. úroky z omeškania z pôvodne žalovanej sumy v neurčitej výške.

Výšku úrokov z omeškania (pôvodne neurčito uplatnenej) upravil žalobca podaním z 27. septembra 2010 (doručeným Krajskému súdu v Bratislave 28. septembra 2010 - vid' č. I. 1009 a nasl. súdneho spisu), v ktorom zároveň si uplatnil menové upresnenie. Zmenu žaloby pripustil Krajský súd v Bratislave na pojednávaní uskutočnenom dňa 14. októbra 2010 (č. I. 1035 súdneho spisu).

34. Odvolací súd zároveň poukazuje na definíciu pojmu know-how, v zmysle ktorej je know-how charakterizovaný ako súbor technických informácií, ktoré sú tajné, podstatné a vhodnou formou identifikovateľné:

Pojem „tajné“ znamená, že know-how ako súbor alebo v presnom zložení a zoradení jednotlivých častí nie je všeobecne známe alebo ľahko dostupné, takže časť jeho hodnoty spočíva v náskoku, ktorý užívateľ licencie získa, keď mu je know-how poskytnuté. Neznamená to však, že jednotlivé časti know-how by mali byť celkom neznáme a nedosiahnuteľné mimo obchod predajcu (poskytovateľa) licencie.

„Podstatné“ znamená, že know-how zahŕňa informácie, ktoré sú dôležité pre celý výrobný proces alebo jeho podstatnú časť, alebo výrobok, prípadne službu, respektíve pre ich vývoj, a vylučuje informácie, ktoré sú nedôležité. Know-how musí byť užitočné, a teda možno logicky očakávať, že dátumom uzatvorenia dohody sa zlepši súťažné postavenie užívateľa licencie, napríklad tým, že mu pomôže pri vstupe na nový trh alebo mu poskytne výhody v súťaži s inými výrobcami alebo tými, ktorí poskytujú služby a nemajú prístup k licenčnému tajnému know-how alebo inému porovnateľnému tajnému know-how.

„Identifikovateľné“ znamená, že know-how je popísané alebo zaznamenané takým spôsobom, že je možné overiť, že spĺňa požiadavky tajnosti a podstatnosti a zaisťuje užívateľovi licencie, že nie je nezákonne obmedzovaný vo využívaní vlastnej technológie. Aby bolo identifikovateľné, môže byť know-how stanovené buď v licenčnej dohode alebo vo zvláštnom dokumente, alebo zaznamenané akoukoľvek inou vhodnou formou najneskôr pri prevode know-how alebo hneď po ňom (k tomu vid' aj Horáček, R., Čada, K., Hajn, P. Práva k průmyslovému vlastnictví. C. H. Beck: Praha, 2005, s. 257 a 258).

35. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vysporiadať sa s otázkou platnosti Zmluvy o poskytnutí poradenských služieb zo 4. septembra 1997 z dôvodov, pre ktoré žalovaní namietali jej neplatnosť (k tomu v podrobnostiach vid' bod 22.4. vyššie).

35.1. V prípade, ak dospeje k záveru o platnosti Zmluvy, bude úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či právny predchodca žalovaných (t. j. obchodná spoločnosť VSŽ OCEL, spol. s r.o.) porušil povinnosť vyplývajúcu mu zo Zmluvy, ktorá bola zabezpečená zmluvnou pokutou (prípadne koľkokrát ju porušil).

35.2. Následne súd prvej inštancie posúdi, či plnenie, ktoré mal žalobca na základe Zmluvy poskytnúť právnenému predchodcovi žalovaných, spĺňa kritéria pre to, aby mohlo ísť o know-how (k tomu vid' bod 34 vyššie).

35.3. Ak žalobca poskytol právnenému predchodcovi žalovaných know-how, bude povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa s tým, či zo strany právneho predchodcu žalovaných došlo:

- k nekalosúťažnému konaniu porušením obchodného tajomstva podľa kritérií uvedených v ustanovení § 51 Obchodného zákonníka vrátane posúdenia dôvodnosti nároku, ktorým sa v poradí prvou zmenou žaloby domáhal zdržania sa konania, ktorým mali žalovaní porušovať (ohrozovať) práva žalobcu

zohľadniac aj dojednanú dĺžku platnosti Zmluvy, a vrátane opodstatnenosti (alebo neopodstatnenosti) nároku na náhradu škody spôsobenej nekalosúťažným konaním,

- k nekalosúťažnému konaniu podľa generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa kritérií uvedených v ustanovení § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka uplatnenému zmenou žaloby doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 31. augusta 2010 vrátane posúdenia dôvodnosti nároku,

- k porušeniu alebo ohrozeniu obchodného tajomstva podľa ustanovenia § 17 a nasl. Obchodného zákonníka uplatnenému zmenou žaloby doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 31. augusta 2010 vrátane posúdenia dôvodnosti nároku zohľadňujúc skutočnosť, že podmienky ochrany podľa ustanovenia § 17 a nasl. Obchodného zákonníka sú odlišné od podmienok uvedených v ustanovení § 51 Obchodného zákonníka.

35.4. V tejto súvislosti však odvolací súd uvádza ako poznámku, že mu nie je zrejmé, v čom vlastne videl krajský súd účelnosť pre rozhodnutie vo veci medzitýmnym rozsudkom o neplatnosti Zmluvy, bez ohľadu na nesprávnosť dôvodov, v ktorých videl jej neplatnosť. Skutočnosť, či bola Zmluva platná alebo neplatná, môže mať vplyv len na nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty, nie však na prípadný nárok na náhradu škody spôsobenej nekalosúťažným konaním, prípadne porušením alebo ohrozením obchodného tajomstva podľa § 17 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko len nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty je nárokom zmluvným.

36. Rovnako tak bude povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa so zásadnými námietkami žalovaných (okrem už v bode 35 uvedených námietok týkajúcich sa neplatnosti Zmluvy), a to vrátane (ne)možnosti uplatňovať nárok na náhradu škody popri zmluvnej pokute, vznesenej námietky premlčania a judikatúry, na ktorú žalovaní v súvislosti s tvrdeným nekalosúťažným konaním odkázali, ako aj s následnými argumentmi žalobcu proti uvedeným námietkam žalovaných.

36.1. V naznačenom smere bude povinnosťou krajského súdu svoje meritórne rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodniť, a to osobitne vo vzťahu ku každému zo žalobou (vrátane jej zmien) uplatnených nárokov, tak aby jeho odôvodnenie spĺňalo požiadavky uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., a aby strany sporu dostali po dvadsiatich rokoch konania prvýkrát relevantnú odpoveď na všetky otázky, ktoré súvisia s predmetom sporu.

37. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd dospel k záveru, že pre vydanie napadnutého medzitýmneho rozsudku neboli splnené procesné podmienky (viď bod 16 vyššie), odvolací súd napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p. zrušil a v súlade s ustanovením § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

38. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 C.s.p.).

39. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

